

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: P r á v o v e v e ř e j n é m z á j m u, z. s.**, IČO: 03853462, se sídlem v Praze 4, ul. Chalupkova č. p. 1367, PSČ 149 00, zastoupeného Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, ul. Chalupkova č. p. 1367, PSČ 149 00, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v u v n i t r a**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, poštovní schránka 21, PSČ 170 34, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. MV – 91625-16/ODK-2015**

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, jež byla doručena u zdejšího soudu dne 4. 11. 2015, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, ze dne 30. 10. 2015, č. j. MV – 91625-16/ODK-2015, jímž bylo na základě jeho odvolání zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 25. 9. 2015, č. j. 73/KH/2015, JID 127996/2015/KUUK, a věc vrácena Krajskému úřadu Ústeckého kraje, kdy prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací o tom, jaký plat a jaké odměny pobírali v roce 2014 ředitel krajského úřadu a jednotliví vedoucí odborů krajského úřadu. V dané věci se jednalo již o třetí zrušující rozhodnutí žalovaného proti rozhodnutí orgánu prvního stupně o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí shodných informací.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

V daném případě je soud toho názoru, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí správního orgánu, které spadá pod kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s., tj. že se jedná o rozhodnutí, které není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se jím nezakládají, nemění, neruší či závazně neurčují práva nebo povinnosti.

Jak již bylo zmíněno shora, napadeným rozhodnutím ze dne 30. 10. 2015 žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 25. 9. 2015, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací o platech a odměnách ředitele krajského úřadu a vedoucích odborů krajského úřadu, když žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí magistrátu je nezákonné pro nerespektování právního názoru žalovaného vysloveném v předchozím zrušujícím rozhodnutí. Z uvedeného vyplývá, že tímto zrušením předchozího odmítavého rozhodnutí krajského úřadu ve věci žalobcovy žádosti o poskytnutí informací se nemůže nic změnit na subjektivních veřejných právech žalobce jakožto účastníka správního řízení tak, jak vyžaduje ust. § 65 s. ř. s., když v důsledku zrušení prvostupňového rozhodnutí se věc vrací do stádia řízení před Krajským úřadem Ústeckého kraje.

Shodný právní názor o povaze zrušujícího rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k ust. § 65 s. ř. s. a jeho (ne)přezkoumatelnosti zaujal Nejvyšší správní soud ve svém dosud nepřekonaném usnesení ze dne 22. 10. 2003, č. j. 5 A 140/2002 – 34, které je dostupné na www.nssoud.cz a na které většinově navázala judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu.

Soud proto uzavírá, že ze shora uvedených důvodů shledal rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015 za rozhodnutí, které po obsahové stránce nesplňuje požadavky ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se jím nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva a povinnosti žalobců. Proto soudu nezbylo než žalobu ve výroku ad I. usnesení podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítnout s odkazem na ust. § 68 písm. e) a ust. § 70 písm. a) s. ř. s.

Pro úplnost soud poznamenává, že k výše uvedenému dospěl s plným vědomím existence závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho rozsudku ze dne 29. 10. 2015, č. j. As 154/2015 – 49. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dospěl k následujícím závěrům: *„Těžko lze nalézt argumenty pro tvrzení, že rozhodnutí o odvolání, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva či povinnosti. Nejvyšší správní soud proto připouští, že ani zmíněné rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace se v daném ohledu neodlišuje od jiných rozhodnutí o odvolání, která ruší napadená rozhodnutí a věc vrací k dalšímu projednání. Ani uvedené však nemůže vést k odmítnutí žaloby, kterou podala osoba dotčená poskytnutím informace proti rozhodnutí o odvolání, jímž*

bylo zrušeno rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Důvodem je zájem na efektivní soudní ochraně [...].“ NSS v daném případě dospěl k závěru, že pro osobu dotčenou povinností poskytnout informace může usnesení odvolacího správního orgánu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu o odmítnutí poskytnutí informací, představovat jedinou možnost „preventivní“ obrany jejích práv. *„Takovou možnost obrany neposkytuje zásahová žaloba podaná po poskytnutí informace, která v případě úspěchu povede k deklaraci toho, že poskytnutí informace bylo nezákonným zásahem, či žaloba na náhradu škody za nesprávný úřední postup.“* V právě projednávaném případě však zdejší soud dospěl k závěru, že uvedenou argumentaci NSS v tomto řízení aplikovat nelze pro odlišné postavení osob, jež v něm vystupují na straně žalobců. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem se zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu domáhaly osoby, jež měly být přímo dotčeny povinností poskytnout požadované informace. V tomto případě je však žalobcem osoba, která se poskytnutí informace naopak domáhá. Dle názoru soudu jsou proto shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu pro toto řízení nepřiléhavé, a tudíž uzavřel, že návrh žalobce je nutno odmítnout pro kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s.

Závěrem soud považuje za nutné zmínit, že ani v případě, kdy se žalobce dle svých slov *„pohybuje v nekončícím kolotoči nezákonných rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, kterou jsou sice žalovaným opakovaně rušena, avšak jen proto, aby následně Krajský úřad Ústeckého kraj vydal zcela shodné nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí“*, nezůstává v důsledku odmítnutí žaloby proti napadenému rozhodnutí bez možnosti soudní ochrany. V jeho případě je možné domáhat se svých práv žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu ust. § 82 an. s. ř. s. Případně se žalobce může domáhat ochrany veřejného zájmu na řádném výkonu státní správy i podáním trestního oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Případně se žalobce může domáhat ochrany veřejného zájmu na řádném výkonu státní správy i podáním trestního oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

Výrok ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O případném vrácení soudního poplatku nebylo soudem rozhodováno, neboť ze strany žalobců dosud nebyl uhrazen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. prosince 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová